

Cartea lui Daniel – Numărul o sută șaiszeci

Semnificația profetică a ultimei vedenii a lui Daniel: Revelarea adevărului pentru zilele din urmă

Jeff Pippenger
2024-03-26

În capitolul zece, Daniel este identificat ca fiind înviat din zilele de jale prin procesul în trei etape al Evangheliei veșnice. Apoi, Gabriel îi prezintă lui Daniel istoria profetică a capitolului unsprezece, identificând astfel istoria luminii marelui Râu Hiddekel.

Se impune un studiu mult mai aprofundat al Cuvântului lui Dumnezeu. În mod deosebit, cărții lui Daniel și Apocalipsei ar trebui să li se acorde atenție ca niciodată până acum în istoria lucrării noastre. Putem avea mai puține de spus, în anumite privințe, în ceea ce privește puterea romană și papalitatea, dar ar trebui să atragem atenția asupra a ceea ce profeții și apostolii au scris sub inspirația Duhului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a rânduit lucrurile astfel, atât în darea profeției, cât și în evenimentele înfățișate, pentru a învăța că agentul omenesc trebuie să fie ținut în umbră, ascuns în Hristos, iar Domnul Dumnezeu al cerului și legea Sa să fie înălțate.

Citiți cartea lui Daniel. Evocați, punct cu punct, istoria împărățiilor reprezentate acolo. Iată oameni de stat, sfaturi, armate puternice, și vedeți cum a lucrat Dumnezeu spre a smeri mândria oamenilor și a aduce în țărână slava omenească. Numai Dumnezeu este înfățișat ca mare. În vedenia profetului El este văzut răsturnând pe un stăpânitor puternic și ridicând pe altul. El Se descoperă ca Monarhul universului, pe punctul de a-Și întemeia împărăția Sa veșnică — Cel Vechi de zile, Dumnezeu cel viu, Izvorul a toată înțelepciunea, Stăpânitorul prezentului, Descoperitorul viitorului. Citiți și înțelegeți cât de sărac, cât de firav, cât de trecător, cât de greșelnic, cât de vinovat este omul atunci când își ridică sufletul la deșertăciune.

Duhul Sfânt, prin Isaia, ne îndreaptă către Dumnezeu, Dumnezeu cel viu, ca obiectul principal al atenției—către Dumnezeu așa cum este revelat în Hristos. "Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat; și domnia va fi pe umărul Lui; iar El va fi numit: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părinte veșnic, Prinț al Păcii" [Isaia 9:6].

"Lumina pe care Daniel a primit-o nemijlocit de la Dumnezeu a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile din urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hiddekelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele profetite se vor fi împlinit în curând." Manuscript Releases, volumul 16, 333, 334.

Duhul Sfânt „a rânduit astfel lucrurile” în darea profeției „și evenimentele” ultimei viziuni a lui Daniel, încât primul capitol (zece) reprezintă experiența poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, la fel cum o face și ultimul capitol (douăsprezece). Alcătuirea acelor trei capitole care formează lumina Râului Hidechel, care „a fost dată în mod special pentru aceste ultime zile”, a fost concepută pentru a purta definiția în trei trepte a „adevărului”. În faptul că primul este în acord cu ultimul, iar cel din mijloc reprezintă răzvrătirea, avem nu doar structura cuvântului ebraic

„adevăr”, care a fost alcătuit prin prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic, ci vedem și semnătura lui Alpha și Omega.

Daniel, capitolul zece, îi identifică pe cei o sută patruzeci și patru de mii care înțeleg atât vedenia „chazon” a celor două mii cinci sute douăzeci de ani, cât și vedenia „mareh” a celor două mii trei sute de ani. Nu numai că înțeleg acele două vedenii, ci posedă experiența îndreptățirii prin credință, care este produsă de vedenia „marah”, de gen feminin și cauzativă, a „arătării”.

Pentru minte și suflet, precum și pentru trup, legea lui Dumnezeu este că puterea se dobândește prin efort. Exercițiul este cel care dezvoltă. În armonie cu această lege, Dumnezeu a rânduit în Cuvântul Său mijloacele pentru dezvoltarea mintală și spirituală.

Biblia cuprinde toate principiile pe care oamenii trebuie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți fie pentru viața aceasta, fie pentru viața viitoare. Și aceste principii pot fi înțelese de toți. Nimeni care are o dispoziție de a prețui învățătura ei nu poate citi nici măcar un singur pasaj din Biblie fără a dobândi din el vreun gând folositor. Însă cea mai prețioasă învățătură a Bibliei nu se dobândește printr-un studiu ocazional sau fragmentar. Marele ei sistem al adevărului nu este prezentat astfel încât să poată fi discernut de cititorul pripit sau neglijent. Multe dintre comorile ei zac adânc sub suprafață și pot fi dobândite numai prin cercetare asiduă și efort continuu. Adevărurile care alcătuiesc marele întreg trebuie căutate și adunate, 'puțin aici, puțin acolo.' Isaia 28:10.

Astfel cercetate și aduse laolaltă, se vor dovedi a fi potrivite desăvârșit unele cu altele. Fiecare Evanghelie este o completare a celorlalte, fiecare profeție o explicație a alteia, fiecare adevăr o dezvoltare a altui adevăr. Tipurile economiei iudaice sunt lămurite de Evanghelie. Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul, fiecare fapt își are însemnătatea. Iar întregul edificiu, în concepție și în execuție, dă mărturie despre Autorul său. Un asemenea edificiu nicio minte, afară de cea a Celui Infinit, n-ar fi putut să-l conceapă sau să-l plăsmuiască.

În cercetarea diferitelor părți și în studierea relației dintre ele, cele mai înalte facultăți ale minții umane sunt chemate la o activitate intensă. Nimeni nu se poate angaja într-un asemenea studiu fără a-și dezvolta puterea mintală.

Și valoarea intelectuală a studiului Bibliei nu stă doar în cercetarea adevărului și în reunirea lui. Ea constă, de asemenea, în efortul necesar pentru a cuprinde temele prezentate. Minte ocupată doar cu treburi mărunte se atrofiază și slăbește. Dacă nu este niciodată solicitată să înțeleagă adevăruri mărețe și de mare anvergură, ea își pierde, cu vremea, puterea de a crește. Drept pavăză împotriva acestei degenerări și drept stimul pentru dezvoltare, nimic nu se poate asemăna cu studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Ca mijloc de formare intelectuală, Biblia este mai eficientă decât orice altă carte sau decât toate celelalte la un loc. Măreția temelor ei, simplitatea demnă a rostirilor ei, frumusețea imaginilor ei însuflețesc și înalță gândurile cum nimic altceva nu poate. Niciun alt studiu nu poate conferi o asemenea putere a minții precum efortul de a pătrunde adevărurile copleșitoare ale revelației. Minte astfel adusă în contact cu gândurile Celui Infinit nu poate decât să se lărgească și să se întărească.

Și încă mai mare este puterea Bibliei în dezvoltarea naturii spirituale. Omul, creat pentru comuniune cu Dumnezeu, nu poate găsi decât în această comuniune viața și dezvoltarea sa

adevărate. Creat pentru a-și afla în Dumnezeu bucuria supremă, el nu poate găsi în nimic altceva ceea ce să potolească dorurile inimii, să sature foamea și să potolească setea sufletului. Acela care, cu duh sincer și docil, studiază Cuvântul lui Dumnezeu, căutând să-i înțeleagă adevărurile, va fi pus în legătură cu Autorul acestuia; și, cu excepția propriei sale alegeri, nu există nicio limită a posibilităților dezvoltării sale.

În ampla ei gamă de stiluri și teme, Biblia are ceva care să trezească interesul oricărei minți și să atingă orice inimă. În paginile ei se găsesc istorii dintre cele mai străvechi; biografii dintre cele mai fidele vieții; principii de cârmuire pentru conducerea statului, pentru rânduiala casei—principii pe care înțelepciunea omenească nu le-a egalat niciodată. Ea cuprinde filosofie dintre cele mai profunde, poezie dintre cele mai dulci și mai sublime, dintre cele mai înflăcărâte și mai pline de patos. Chiar și privite astfel, scrierile biblice sunt cu neasemuit superioare ca valoare operelor oricărui autor omenească; dar de o întindere infinit mai largă, de o valoare infinit mai mare, se arată ele când sunt privite în raport cu marea idee centrală. În lumina acestei idei, orice temă capătă o nouă semnificație. În cele mai simplu enunțate adevăruri sunt cuprinse principii care sunt înalte cât cerul și care cuprind veșnicia.

Tema centrală a Bibliei, tema în jurul căreia se adună toate celelalte din întreaga carte, este planul răscumpărării, restaurarea în sufletul omenească a chipului lui Dumnezeu. De la cea dintâi întrezărire a nădejzii în sentința rostită în Eden până la cea ultimă făgăduință glorioasă a Apocalipsei, „Îi vor vedea fața; și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apocalipsa 22:4), firul conducător al fiecărei cărți și al fiecărui pasaj din Biblie este dezvăluirea acestei minunate teme — înălțarea omului — puterea lui Dumnezeu, „care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos”. 1 Corinteni 15:57. Educație, 123-125.

În pasajul tocmai citat se arată că Biblia, privită din orice perspectivă literară, este cu mult superioară oricărei opere omenești. Sora White a declarat: „În paginile ei se găsesc cea mai veche istorie; biografia cea mai fidelă vieții; principii de guvernare pentru conducerea statului, pentru rânduirea căminului — principii pe care înțelepciunea omenească nu le-a egalat niciodată. Ea cuprinde filosofia cea mai profundă, poezia cea mai dulce și cea mai sublimă, cea mai pasionată și cea mai mișcătoare”, și că „o asemenea alcătuire nicio minte, în afară de aceea a Celui Infinit, nu ar fi putut-o concepe sau întocmi.”

Toate regulile recunoscute ale umanității, prin care sunt identificate regulile ce oferă structura literaturii, sunt depășite de Biblie. Principiile prezentate în universitățile omenești, care stabilesc deosebirea dintre literatura mediocră sau inferioară și capodoperele literaturii omenești, sunt toate depășite de Biblie. Având în vedere acest lucru, merită să recunoaștem că punctul culminant, marea concluzie a mărturiei profetice a întregii Biblii, este reprezentat în ultima viziune a lui Daniel. Ea este piatra de încheiere a mărturiei profetice și nu există niciun punct culminant în literatura omenească care să se apropie de mărturia din Daniel capitolul unsprezece, începând cu versetul unu și continuând până la capitolul doisprezece, versetul patru.

În cartea Apocalipsei, toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie, iar în Apocalipsă sunt reluate aceleași linii profetice ca în cartea lui Daniel; însă, în raport una cu cealaltă, cartea lui Daniel este prima mențiune, iar Apocalipsa, cea din urmă. Totul este cuprins în prima mențiune și totul este

cuprins în cartea lui Daniel, iar punctul culminant al cărții lui Daniel este viziunea dată la Râul Hidechel. Punctul culminant al evenimentelor reprezentate în acea viziune începe la versetul patruzeci și continuă până când cartea este pecetluită în versetul patru al capitolului doisprezece. Acele versete reprezintă marea încheiere a oricărui adevăr profetic rostit sau consemnat vreodată de oamenii sfinți din vechime, inclusiv de Sora White.

Ceea ce conduce la acea concluzie, în capitolul unsprezece, sunt relatări istorice din cadrul capitolului, care constituie mărturii în sprijinul înțelegerii corecte a ultimelor șase versete ale capitolului unsprezece, în care cei trei vrăjmași — balaurul, fiara și prorocul mincinos — conduc acum lumea spre închiderea timpului de probă al omenirii. Sora White identifică în mod direct acest principiu intern.

Nu avem timp de pierdut. Vremuri de restriște stau înaintea noastră. Lumea este frământată de duhul războiului. În curând vor avea loc scenele de strâmtorare despre care vorbesc profețiile. Profeția din capitolul unsprezece al lui Daniel aproape că și-a atins împlinirea deplină. O mare parte din istoria care s-a petrecut în împlinirea acestei profeții se va repeta. În versetul al treizecilea se vorbește despre o putere care 'va fi mâhnită și se va întoarce și se va mânia împotriva legământului sfânt; așa va face; se va întoarce iarăși și va face înțelegere cu cei ce părăsesc legământul sfânt. Și oștiri vor sta de partea lui și vor pângări sanctuarul tăriei și vor înlătura jertfa necurmată și vor așeza urâciunea pustiirii. Pe cei care lucrează nelegiuire împotriva legământului îi va corupe prin lingușiri; dar poporul care își cunoaște Dumnezeu va fi tare și va face isprăvi. Și cei pricepuți dintre popor vor da învățătură multora; totuși vor cădea de sabie și de flacăra, prin robie și prin jaf, multe zile. Când vor cădea, li se va da un mic ajutor; dar mulți se vor lipi de ei prin lingușiri. Și dintre cei pricepuți unii vor cădea, ca să-i încerce, să-i curățească și să-i albească, până la vremea sfârșitului; căci încă mai este pentru o vreme hotărâtă. Și împăratul va face după voia sa; și se va înălța și se va mări mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până ce mânia va fi împlinită; căci ceea ce este hotărât se va face.' Daniel 11:30-36.

Scene asemănătoare cu cele descrise în aceste cuvinte se vor petrece. Vedem dovezi că Satana pune cu repeziciune stăpânire pe mințile omenești care nu au frica de Dumnezeu înaintea ochilor lor. Să citească și să înțeleagă toți profețiile acestei cărți, căci acum intrăm în vremea de strâmtorare despre care s-a vorbit:

„Și în vremea aceea se va ridica Mihail, marele voievod care stă pentru fiii poporului tău; și va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamuri, până la vremea aceea; și în vremea aceea poporul tău va fi izbăvit, oricine va fi găsit scris în carte. Și mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi, unii spre viață veșnică, iar alții spre rușine și dispreț veșnic. Și cei înțelepți vor străluci ca strălucirea tăriei; iar cei ce întorc pe mulți la neprihănire, ca stelele, în veci de veci. Iar tu, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga înapoi și încolo și cunoștința va spori.” Daniel 12:1-4.
Manuscript Releases, numărul 13, 394.

În acest pasaj, sora White face mai întâi referire la capitolul unsprezece din Daniel și apoi identifică principiul „că o mare parte din istoria care a avut loc în împlinirea acestei profeții se va

repetă”. Ea citează apoi în mod direct versetele treizeci până la treizeci și șase și continuă cu afirmația că „scene asemănătoare celor descrise în aceste cuvinte vor avea loc”. După ce identifică versetele treizeci până la treizeci și șase și spune că vor avea loc scene asemănătoare acelor versete, ea identifică apoi încheierea timpului de probă, când Mihail Se ridică în versetul unu al capitolului doisprezece. Procedând astfel, ea izolează acele șapte versete și le plasează în istoria care precedă în mod nemijlocit ridicarea lui Mihail.

De mai multe ori am abordat istoria cuprinsă în versetele 30–36 și modul în care acestea se află în paralel cu versetele 40–45 din Daniel, capitolul unsprezece, iar acum vom începe să luăm în considerare alte perioade ale istoriei profetice din capitolul unsprezece care se repetă în acele ultime șase versete. Totuși, înainte de a face aceasta, vom prezenta încă o dată un scurt rezumat al paralelismului dintre versetele 30–36 și versetele 40–45.

Versetul treizeci marchează tranziția de la Roma păgână la Roma papală. Această istorie de tranziție este tratată într-o varietate de pasaje profetice care identifică date precum anii 330, 508, 533 și 538. Există și alți indicatori profetici în tranziția de la a patra împărăție la a cincea împărăție a profeției biblice, însă în versetul treizeci și unu Roma păgână se ridică în sprijinul papalității, așa cum este reprezentată de Clovis în anul 496. Puterile păgâne reprezentate inițial de Clovis în verset împlinesc lucrarea de înlăturare a oricărei rezistențe păgâne (curmarea necurmată) față de ridicarea papalității până în anul 508. Războiul din acele vremuri aduce nimicire asupra Cetății Romei în cursul acelei istorii, așa cum este reprezentată prin „sanctuarul tăriei”, iar până în anul 538 puterile păgâne așază papalitatea pe tronul pământului, iar ea apoi promulgă o lege duminicală la Conciliul de la Orléans.

Versetele treizeci și doi până la treizeci și șase identifică războiul ucigaș pe care papalitatea l-a adus atunci împotriva credincioșilor lui Dumnezeu în timpul celor o mie două sute șaiszeci de ani ai Evului Întunecat. În cele din urmă, papalitatea ajunge la sfârșitul ei în versetul treizeci și șase. În versetul patruzeci, Reagan a format o alianță secretă cu anticristul, marcând momentul când rezistența protestantismului fusese înlăturată, așa cum este reprezentat de anul 508. Angajamentul lui Reagan de a pune la dispoziție resurse financiare și putere militară fusese prefigurat de „arme” care s-au ridicat în sprijinul papalității în 496. Distrugerea sanctuarului tăriei Romei păgâne, reprezentat de cetatea Romei, prefigurează distrugerea Constituției Statelor Unite la legea duminicală care va veni în curând, căci Constituția este sanctuarul tăriei pentru Statele Unite. La legea duminicală, papalitatea va fi încă o dată așezată pe tronul pământului, așa cum este reprezentat de anul 538.

Atunci va începe perioada finală a persecuției papale sângeroase împotriva credincioșilor lui Dumnezeu, așa cum a avut loc în Evul Întunecat între anii 538 și 1798. Aceasta va conduce la închiderea timpului de probă al omenirii, când Mihail Se va ridica, așa cum este reprezentat prin 1798, când papalitatea, care prosperase timp de o mie două sute șaiszeci de ani, a primit indignarea răniei de moarte.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cu o ocazie, aflându-mă în orașul New York, mi s-a cerut, în timpul nopții, să privesc clădiri înălțându-se etaj după etaj spre cer. Aceste clădiri erau garantate ca fiind rezistente la foc și erau ridicate spre a-i glorifica pe proprietarii și pe constructorii lor. Tot mai sus și încă mai sus se înălțau aceste clădiri, iar în ele se foloseau cele mai costisitoare materiale. Cei cărora le aparțineau aceste clădiri nu se întrebau: «Cum Îl putem noi cel mai bine glorifica pe Dumnezeu?» Domnul nu Se afla în gândurile lor.

M-am gândit: «O, de-ar putea cei care își investesc astfel mijloacele să-și vadă felul în care procedează așa cum îl vede Dumnezeu! Ei înalță, una după alta, clădiri mărețe, dar cât de nesăbuite sunt, în ochii Stăpânului universului, planurile și născocirile lor. Ei nu cercetează cu toate puterile inimii și ale minții cum ar putea să-L proslăvească pe Dumnezeu. Au pierdut din vedere aceasta, cea dintâi datorie a omului.»

Pe măsură ce aceste clădiri înalte se ridicau, proprietarii se bucurau cu trufie ambițioasă că dispuneau de bani pentru a-și satisface plăcerile proprii și a stârni invidia vecinilor lor. O mare parte din banii pe care astfel îi investeau fusese obținută prin exacțiune, prin stoarcerea celor săraci. Au uitat că în cer se ține evidența fiecărei tranzacții comerciale; fiecare învoială nedreaptă, fiecare act fraudulos, sunt consemnate acolo. Va veni vremea când, în fraudă și insolență lor, oamenii vor ajunge la un hotar pe care Domnul nu le va îngădui să-l treacă și vor învăța că există o limită a îndelungii răbdări a lui Iehova.

Următoarea scenă care mi s-a înfățișat a fost o alarmă de incendiu. Oamenii priveau clădirile înalte și socotite a fi rezistente la foc și spuneau: „Sunt cu desăvârșire în siguranță.” Dar aceste clădiri au fost mistuite ca și cum ar fi fost făcute din smoală. Mașinile de pompieri nu puteau face nimic pentru a stăvili distrugerea. Pompierii erau în imposibilitate de a le acționa.

Mi s-a arătat că, atunci când va veni timpul Domnului, dacă nu va fi intervenit nicio schimbare în inimile ființelor umane mândre și ambițioase, oamenii vor constata că mâna care fusese puternică să mântuiască va fi puternică să nimicească. Nicio putere pământească nu poate opri mâna lui Dumnezeu. Niciun material nu poate fi folosit la ridicarea unor clădiri care să le ferească de distrugere atunci când va veni timpul rânduit de Dumnezeu să trimită pedeapsă asupra oamenilor pentru nesocotirea Legii Sale și pentru ambiția lor egoistă.

Nu sunt mulți, nici măcar printre educatori și oameni de stat, care să înțeleagă cauzele ce stau la baza stării actuale a societății. Cei ce țin frâiele guvernării nu sunt în stare să soluționeze problema corupției morale, a sărăciei, a pauperismului și a criminalității în creștere. Se străduiesc în zadar să așeze operațiunile comerciale pe baze mai sigure. Dacă oamenii ar lua mai mult aminte la învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, ar găsi o soluție problemelor care îi nedumeresc.

Scripturile descriu starea lumii chiar înainte de a doua venire a lui Hristos. Despre oamenii care, prin jaf și asuprire, își adună mari bogății, este scris: 'V-ați îngrămădit comori pentru zilele de pe urmă. Iată, plata lucrătorilor care v-au secerat câmpurile, pe care ați oprit-o prin înșelăciune, strigă; și strigătele celor ce au secerat au ajuns la urechile Domnului Savaot. Ați trăit în desfătare pe pământ și v-ați dat la plăceri; v-ați îngrășat inimile ca într-o zi de înjunghiere. L-ați osândit și l-ați ucis pe cel drept; iar el nu vi se împotrivesc.' Iacov 5:3-6.

Dar cine citește avertizările date de semnele vremurilor care se împlinesc cu repeziciune? Ce impresie fac asupra iubitorilor de lume? Ce schimbare se vede în atitudinea lor? Nu mai mult decât se vedea în atitudinea locuitorilor lumii din zilele lui Noe. Absorbiți de treburi și plăceri lumești, antediluvienii „n-au știut până când a venit Potopul și i-a luat pe toți.” Matei 24:39. Au avut avertizări trimise din cer, dar au refuzat să le dea ascultare. Iar astăzi lumea, cu totul nepăsătoare față de glasul de avertizare al lui Dumnezeu, se grăbește spre pierzarea veșnică.

„Lumea este cuprinsă de spiritul războiului. Profeția din capitolul al unsprezecelea din Daniel a ajuns aproape de împlinirea ei deplină. Curând vor avea loc scenele de strâmtorare despre care se vorbește în profeții.” Testimonies, volumul 9, 12–14.